

Arrest

nr. 347 274 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2025 met referentienummer 126065.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 mei 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 6 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:
“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2024 werd ingediend door:
Naam: S. (..)

Voorna(a)m(en): M. F. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)1973
Geboorteplaats: Halfeti
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde T K., M. (...) (RR xxxxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) "

Ter staving van de bestaansmiddelen liggen volgende stukken voor:

- *Uitkeringsattest Solidaris met overschrijvingen 'invaliditeitsuitkeringen' en een 'inhaalpremie' tussen 01.01.2023 en 31.12.2023*
- *Loonfiches betrokkene*

Vooreerst wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Wat de voorgelegde uitkeringen op naam referentiepersoon betreft, kunnen ook deze niet in overweging genomen worden. Immers, de voorgelegde bewijzen gaan slechts terug tot eind december 2023, dat is bijna een jaar voorafgaand aan de huidige beslissing. Het attest zelf dateert van 06.05.2024, echter, de betaalde uitkeringen gaan slechts terug vijf maand vóór de uitreiking van het attest. Het is helemaal niet zeker op basis van wat voorligt dat de uitkeringen heden nog in dezelfde orde van grootte zijn. In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat de uitkeringen van de 2 laatste maanden, november en december 2023, in dalende lijn zijn, het netto bedrag ligt maar liefst een ruime 300 euro lager dan de uitkering voor oktober 2023. Ook voor de andere maanden zijn er aanzienlijke fluctuaties, waardoor niet kan besloten worden tot stabiele bestaansmiddelen zoals voorgeschreven in het hierboven geciteerde wetsartikel 40ter VW. Kortom, op basis van wat voorligt kan niet afdoende worden ingeschat of de voorgelegde bestaansmiddelen heden nog ter beschikking zijn van de referentiepersoon, wat de omvang is van deze bestaansmiddelen en of deze voldoende stabiel zijn. Het komt toe aan de betrokkene om zijn aanvraag te actualiseren, teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen een berouwbare inschatting te maken van de actuele ter beschikking zijnde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in overweging genomen kunnen worden ter inschatting van de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon wegens de opgegeven redenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat verzoeker voorafgaandelijk wenst op te merken dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel nu verzoeker nooit werd verzocht om bijkomende en recente stukken over te maken betreffende de inkomsten van het gezin en verweerder bijgevolg haar dossier onderzocht heeft op basis van stukken welke klaarblijkelijk onvoldoende waren.

Verweerder verwijst in zijn beslissing van 6 december 2024 immers naar het feit dat het inkomstenattest van de referentiepersoon zou dateren van 6 mei 2024, doch de betaalde uitkeringen slechts teruggaan tot vijf maanden vóór de uitreiking van het attest.

Het zou dan ook niet zeker zijn dat de uitkeringen op datum van het nemen van de beslissing nog in dezelfde orde van grootte zouden zijn en bovendien zouden er fluctuaties zijn in de betaalde bijdragen, zodat niet afdoende zou kunnen worden ingeschat of de voorgelegde bestaansmiddelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog ter beschikking zouden zijn van de referentiepersoon, wat de omvang ervan zou zijn en of deze voldoende stabiel zouden zijn.

Verzoeker zou dan ook zijn aanvraag dienen te actualiseren.

Dat verzoeker op 30 mei 2024 een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en hierbij een vitkeringsattest van Solidaris gedateerd op 6 mei 2024 heeft voorgelegd, zijnde dus van dezelfde maand als waarin de aanvraag gebeurde.

Dat op de bijlage 19ter van verzoeker vermeld werd dat het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bewijsmiddelen van de referentiepersoon werd overgemaakt en verzoeker enkel nog een bewijs van ziektekostenverzekering diende te bezorgen (stuk 2).

Dat verzoeker op basis hiervan er dan ook terecht vanuit ging dat hij alle nodige documenten betreffende het inkomen van zijn echtgenote had voorgelegd.

Indien verweerder van oordeel was dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet voldoende actueel waren (quod non, aangezien het uitkeringsattest van dezelfde maand dateert als de aanvraag gezinshereniging), diende hij verzoeker dan ook uit te nodigen om extra bewijzen voor te leggen betreffende de inkomsten van de referentiepersoon.

Dat verweerder dit evenwel niet gedaan heeft, doch onmiddellijk een negatieve beslissing heeft genomen, stellende dat er geen betrouwbare inschatting kon worden gemaakt van de inkomsten van de referentiepersoon en verzoeker dan ook zijn aanvraag diende te actualiseren.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze behandeld en onderzocht heeft en de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden.

Verzoeker had op het ogenblik van zijn aanvraag immers recente inkomstenbewijzen voorgelegd en werd nooit verzocht — noch door verweerder, noch in de bijlage 19ter — om het inkomen van de referentiepersoon naderhand te actualiseren.

2.1.2.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RVS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden om bijkomende documenten voor te leggen, die klaarblijkelijk volgens verweerder noodzakelijk waren om de inkomsten van de referentiepersoon te kunnen inschatten, heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dient de betreden beslissing om reden hiervan vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon woont immers samen met haar kinderen die allen een eigen inkomen hebben en haar kost en inwoon betalen en daarnaast heeft ook verzoeker zelf een eigen inkomen (waarvan de loonfiches aan verweerder werden meegedeeld) en deelt dit uiteraard met zijn echtgenote, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon een stuk hoger ligt dan wat wettelijk gevraagd wordt.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker zelf en de betaling door de kinderen voor kost en inwoon.

Dat volgens artikel 40ter Vw. bij een aanvraag gezinshereniging de Belg moet aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : 1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoeker en de bijdragen voor kost en inwoon), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoeker zelf en de kinderen van de referentiepersoon.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat verweerder zelfs helemaal geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet zouden in overweging kunnen genomen worden ter inschatting van de actuele bestaansmiddelen.

Dat verzoeker nochtans op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging een actueel attest van de inkomsten van de referentiepersoon had voorgelegd, evenals loonfiches van zijn inkomsten, zodat verweerder over de nodige documenten beschikte om tot een behoefteanalyse te kunnen overgaan, zoals ook vereist door artikel 42 §1, tweede lid Vw.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dat verweerder de behoefteanalyse niet heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

2.1.6. Dat de bestreden beslissing wat betreft het niet doorvoeren van de behoefteanalyse bovendien foutief en gebrekkig gemotiveerd is.

Dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging immers een overzicht heeft gegeven van de actuele inkomenssituatie van zijn echtgenote en in de bijlage 19ter niet werd meegedeeld dat hij nog bijkomende informatie moest bezorgen en/of later de inkomenssituatie van zijn echtgenote diende te actualiseren.

Dat het geenszins aan verzoeker kan verweten worden dat verweerder meer dan zes maanden de tijd nodig heeft om zijn aanvraag te behandelen en alsdan de (oorspronkelijk recente) inkomstenbewijzen verouderd en onvoldoende zouden zijn.

Dat dit dan ook te wijten is aan verweerder zelf, die overigens verzoeker niet gevraagd heeft om actuele bewijsstukken te bezorgen, zodat de bestreden beslissing foutief en gebrekkig gemotiveerd is.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen vitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.7.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de 2022.2790 financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het

zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Tevens wordt de schending aangehaald van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat op de bijlage 19ter staat vermeld dat het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bewijsmiddelen van de referentiepersoon werd overgemaakt en verzoeker enkel nog een bewijs van ziektekostenverzekering diende te bezorgen.

Verzoeker meent dat hij moet uitgenodigd worden om extra bewijzen voor te leggen betreffende de inkomsten van de referentiepersoon indien deze niet meer actueel zouden zijn.

Verzoekende partij benadrukt dat de referentiepersoon samenwoont met haar kinderen die allen een eigen inkomen hebben en kost en inwon betalen en dat verzoeker daarnaast zelf een eigen inkomen heeft zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon een stuk hoger ligt dan wat wettelijk gevraagd wordt.

Verzoeker benadrukt alhier over een gezinsleven te beschikken in de zin van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker gezinshereniging vraagt met zijn Belgische echtgenote in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hij aldus het bewijs moet leveren dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Bijgevolg dienen wel degelijk de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon te worden bewezen (en niet die van de verzoekende partij noch die van de kinderen van de referentiepersoon).

In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote te worden toegelaten. De bestreden beslissing luidt desbetreffend als volgt:

(..)

De bewijslast inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de aanvrager van het verblijfsrecht. In dit kader komt het aldus aan verzoekende partij toe om zelf de nodige stukken voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen en om daaromtrent de nodige duidelijkheid te verschaffen. Die bewijslast kan niet worden omgedraaid.

Bovendien moest verzoekende partij weten dat zij de de stukken moest voorleggen van de actuele inkomsten van de referentiepersoon. Er kan in dat opzicht worden verwezen naar volgende rechtspraak:

□ RVV nr. 172 021 van 18 juli 2016 (eigen markering)

Verzoekster betoogt dat zij had moeten worden uitgenodigd om bijkomende en recente stukken of informatie naar voor te brengen ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot en zodoende haar aanvraag te actualiseren. De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en deze zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. Verzoekster, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart, diende te weten dat zij ter staving van haar verblijfsaanvraag die dateert van 15 september 2015 niet kon volstaan met het louter voorleggen van stukken die betrekking hebben op de inkomsten van 2013, doch minstens ook stukken diende voor te leggen waaruit op voldoende wijze de actuele bestaansmiddelen van haar echtgenoot bleken en dat enkel dan het bestuur in de mogelijkheid zou zijn te beoordelen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ter voorkoming dat verzoekster ten laste zou komen van de sociale bijstand.

Er dient aldus te worden aangenomen dat het weigeringsmotief dat aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt voorzienbaar was voor verzoekster. Eveneens dient te worden aangenomen dat verzoekster in de mogelijkheid was alle volgens haar nuttige gegevens en stukken ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot voor te leggen in het kader van haar aanvraag. Er blijkt niet dat zij verhinderd zou zijn geweest dit te doen. Verzoekster geeft dit ook niet aan. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen duidelijk zicht bieden op, in dit geval, de actuele inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon. In zoverre verzoekster verder stelt dat verweerder in het kader van een door te voeren behoefteanalyse haar de mogelijkheid had moeten geven om in dit verband nog nuttige gegevens en/of stukken voor te leggen, meer bepaald haar had moeten uitnodigen stukken betreffende de maandelijkse onkosten van het huishouden voor te leggen, verwijst de Raad naar voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat in casu niet blijkt dat op het bestuur enige verplichting rustte om een behoefteanalyse te doen.

Het feit dat in de bijlage 19ter staat vermeld dat verzoeker wordt verzocht om enkel een bewijs van een ziektekostenverzekering bij te brengen, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoekende partij aangeeft dat het bestuur haar had moeten uitnodigen om bijkomende documenten over te maken indien de voorgelegde documenten geen voldoende duiding gaven, kan, overeenkomstig de voormelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden opgemerkt dat van een aanvrager om een machtiging tot verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om deze aanvraag in te dienen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

Voorts kan verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat uit de wettelijke bepalingen niet zou blijken dat de actuele bestaansmiddelen moeten aangetoond worden.

Wanneer het bestuur moet oordelen of aan de zogenaamde bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan, moet zij die beoordeling maken op het ogenblik van de bestreden beslissing en zij moet op dat ogenblik een zicht hebben op de actuele bestaansmiddelen waarover de aanvrager beschikt.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker geen actuele bewijzen voorlegt van de inkomsten van de referentiepersoon.

Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en indien nodig haar aanvraag te vervolledigen of te actualiseren.

Bij gebrek aan (bewijs van)actuele, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. De gemachtigde diende dan ook niet over te gaan tot de in de artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

De verwerende partij wenst te vervolgen dat het gegeven dat de toekenning van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging van verzoeker afhankelijk wordt gemaakt van de verplichting voor de gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, bezwaarlijk als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt, en dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en verzoeker aldus niet van zijn echtgenote wordt gescheiden.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet gegrond.”

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals *in casu* van toepassing in de versie sinds de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...):

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *"(...) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

2.4. Zoals de verzoekende partij stelt heeft zij bij haar verblijfsaanvraag van 30 mei 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen ook bewijzen van haar eigen tewerkstelling (loonfiches) voorgelegd, hetgeen ook beaamt wordt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat enkel rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekende partij betwist dit en wijst erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de middelen.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden, hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt (B.15.2). Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019, par. 37-40) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM (B.17.).

In arrest nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof zijn beoordeling wel beperkt tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), doch en voor zover dit *in casu* dienstig is kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St. Kamer 2022-2023*, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St. Kamer 2024-2025*, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

2.6. In de bestreden beslissing onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam is deze verwijzing noch de repliek in de nota met opmerkingen dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden

worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt.

2.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER